

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

č. 99
postní doba
2013

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

*Nada te turbe, Nada te espante...
Ničím se nermuť, ničím se neznepokojuj...*

Z obsahu

- Zprávy z farnosti
- Vybíráme z kroniky
- Rozhovor
s jáhnem Jakubem
- Pro děti
- Knižní okénko
- Velikonoční úvaha
- Velikonoce 2013

Moji milí,

krátce po Vánocích se ocitáme na začátku postní doby a už se těšíme na Velikonoce. V evangelním úryvku liturgie Popeleční středy nás Pán Ježíš poučuje o podstatě modlitby, postu a almužny. Dává do protikladu jednání pouze navenek oproti vnitřnímu úmyslu. Toto evangelium nás má poučit o tom, že pouze vnější plnění všelijakých věcí nestačí. Možná, že také máte nějaké to předsevzetí, co během postu uděláte nebo změníte. Možná se těšíte, že „konečně letos“ se té postní doby chopíte jinak, pořádně. Nebo možná máte naopak pocit, že to ani nemá cenu se o něco snažit, protože to vždycky dopadne stejně. Oba přístupy jsou si podobné v tom, že se příliš dává důraz na skutky, ať už je v nich člověk úspěšný, nebo ne. Pán Ježíš ale zdůrazňuje na prvním místě důležitost motivů našeho jednání a až potom samotný výsledek – úspěch nebo neúspěch.

...

Postní doba by nás tedy měla nejprve přivést k duchovnímu zklidnění a jakési inventuře našeho vztahu k Pánu. Mám ho rád „jen tak“ – bez vyhlídky na odměnu, dobrý pocit, osobní zadostiučinění, splnění svých proseb, uzdravení? Pokud cítím, že mi v životě něco chybí, tak jediná přímá cesta k tomu vede právě k opuštění touhy po tom, co si myslím, že by mi měl Bůh dát. Opravdová láska si neklade podmínky. Paradoxně se ale stává sama tou největší hodnotou a tak i odměnou. Prosit o takovou lásku (bez postranních úmyslů) je myslím tou nejlepší „aktivitou“ na postní dobu. Možná nejen na ni.

Srdečně vám všem žehná váš

Otec Karel

■ ■ ■ POZVÁNKA

Svatý otec Benedikt XVI. vyzval všechny věřící, aby si v průběhu Roku víry připomínali II. vatikánský koncil a prohlubovali znalosti koncilních dokumentů. Budeme k tomu mít ve farnosti jedinečnou příležitost, protože nás navštíví Univ.-Prof. Dr. Thomas Prügl, vedoucí katedry církevních dějin na Katolické teologické fakultě Univerzity Vídeň. Ve středu 6. března v 19 hodin bude mít u nás ve Strašnicích veřejnou přednášku o koncilní dogmatické konstituci *Lumen gentium*, zejména o jeho výpovědích k primátu papeže a tzv. kolegialitě biskupů. Jako církevní historik nám přiblíží, jak se papežství vyvíjelo během dějin, jaký byl jeho vztah k biskupům nebo koncilům. Po přednášce se pan profesor těší na vaše dotazy a je připraven diskutovat nejen o koncilu, ale i o známých „palčivých“ otázkách církevních dějin jako inkvizice, čarodějnické procesy, křížové výpravy,

církev a nacionální socialismus v Německu atd. Určitě bude zajímavý i jeho pohled „zvenčí“ na české dějiny, např. na husitství.

Univ.-Prof. Dr. Thomas Prügl je od roku 2008 vedoucím katedry církevních dějin na Katolické teologické fakultě Univerzity Vídeň. Vystudoval katolickou teologii v Mnichově a v Římě, v letech 1991 – 2000 byl vědeckým asistentem na Grabmanově institutu pro výzkum středověké teologie a filosofie mnichovské univerzity, v letech 2001 – 2008 působil jako profesor historické teologie na katolické univerzitě Notre Dame (USA). Zabývá se především obdobím pozdního středověku, středověkou teologií (zejména eklesiologií), koncily v Kostnici a v Basileji, výkladem Písma ve středověku a dějinami dominikánského řádu.

Všechny vás srdečně zvu a prosím vás, abyste případně pozvali i své známé mimo farnost, protože máme jedinečnou příležitost setkat se osobně a diskutovat s historikem a teologem opravdu evropského formátu.

P. Karel

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ ■ VÝTAH Z 16. JEDNÁNÍ PASTORAČNÍ A EKONOMICKÉ RADY FARNOSTI

Milí farníci,

ve čtvrtek 31. ledna 2013 proběhlo 16. zasedání farní pastorační a ekonomické rady. Projednávali jsme následující témata, která bychom vám chtěli ve stručnosti představit.

Máme velikou radost, že se můžeme těšit na kněžské svěcení našeho farníka Vojtěcha Smolky, které proběhne v sobotu 22. června v 10 hodin v pražské katedrále. O den později bude v odpoledních hodinách v našem kostele sloužit svoji primiční mši svatou.

Také náš jáhen Jakub Jirovec přijme kněžské svěcení, a sice v sobotu 15. června, v Bruntále. Následující den bude sloužit svou primiční mši a večer s ním, mši sv. v našem kostele, oslavíme jeho svěcení i tady ve Strašnicích.

24. května se naše farnost znovu zúčastní Noci kostelů. Farnost požádala o grant, abychom mohli, podobně jako minulý rok, uvést koncert vážné hudby. Svou pomocí s organizací můžete přispět ke zviditelnění naší farnosti a duchovního života jako takového. Před rokem se například nepodařilo akci u nás fotograficky zdokumentovat, tak třeba i tímto způsobem můžete tento rok pomoci.

Poslední dobou jsme mnohokrát na zasedáních řešili způsob pokračování naší družby s farností v Lappersdorfu. Musíme si asi přiznat, že vazby už vyprchali a další styky budou jen na individuální úrovni.

V půlce dubna vyprší mandát současné pastorační radě a bude tedy nutné vyspat volby. Jsou plánovány na neděli 7. dubna, přičemž od 10. do 24. března bude možné vzhazovat do připravených schránek u obou vchodů do kostela navrhané kandidáty. Již nyní můžete přemýšlet, koho byste v pastorační radě farnosti rádi měli.

Děkujeme za vaše modlitby i štědré finanční dary, které farnosti poskytujete.

Za farní radu, Martina Hlaváčová.

■ ■ CO SE CHYSTÁ

■ **Postní duchovní obnova**

Postní duchovní obnova s **Jakubem Jirovcem** v sobotu **16. března** od 9:00 do 12:00 ve farním sále. Hlídnání dětí zajištěno.

■ **Velký jarní farní úklid**

Před Květnou nedělí v **pátek 22. března** od 14 hodin nebo v **sobotu 23. března** od 8 do 11 hodin. Zváni jsou všichni, kdo mají zájem o čistotu a pořádek v našem kostele. Již předem děkujeme za pomoc.

■ **Noc kostelů**

Pátek 24. května od 19 hodin i v našem kostele. Hledáme dobrovolníky, kteří by byli ochotni jakkoli pomoci – s organizací, s programem nebo jen s dobrým nápadem.

■ Farní jarní prodloužený víkend a farní pouť

Středa 22. 5. – neděle 26. 5. v Jiřetíně pod Jedlovou v klášteře Kongregace Dcer Božské Lásky, uprostřed krásné přírody. Máme rezervovaný celý objekt, cca 45 míst v malých pokojíčkách s možností plné penze, polopenze nebo vlastním vařením v malé kuchyňce. Plánujeme výlety, duchovní program, vzájemné poznávání a sblížení se našich farníků, především mladých rodin, maminek a seniorů, a především odpočinek. Nebude chybět ani duchovní program. Doprava vlastní nebo společná. Vše se přizpůsobí potřebám a požadavkům přihlášených farníků. V sobotu 25. května by navíc přijeli jednodenní poutníci z farnosti a společně bychom navštívili zajímavá poutní místa v okolí, viz níže *Pozvánka paní Bekové.*

Zájemci se mohou zapisovat v sakristii.

■ Farní pouť do Jiřetína pod Jedlovou a okolí

Sobota 25. 5. Odjezd v 7.00 h od fary objednaným autobusem – návrat ve večerních hodinách.

Program – setkání s našimi ubytovanými farníky – společný výlet na poutní místa, mše svatá, oběd – podrobnosti včas upřesníme – zájemci se mohou zapisovat v sakristii.

■ Kněžské svěcení jáhna Jakuba Jirovce

V sobotu **15. června**. Slavnostní novokněžská mše svatá ve Strašnicích **v neděli 16. 6. v 18 hodin**. Po ní agapé ve farním sále – všichni jste srdečně zváni.

■ Kněžské svěcení jáhna Vojtěcha Smolky

V sobotu **22. června** od 10 hod. v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském Hradě. Primiční mše svatá u nás ve Strašnicích **v neděli 23. 6. v 16 hod.** po ní agapé ve farním sále – všichni jste srdečně zváni.

■ ■ PRÁZDNINOVÉ AKCE PRO DĚTI A MLÁDEŽ

■ Letní přechod Šumavy

Pondělí 22. 7. – neděle 28. 7. 2013 – zveme mládež od 15 do 20 let na letní přechod Šumavy. Přihlášky jsou k dispozici v sakristii, nebo na webových stránkách farnosti. Vyplněné je odevzdejte nejpozději do neděle 16. června v sakristii.

Kryštof Suchý

■ Letní dětský farní tábor

Pondělí 19. 8. – pátek 30. 8. 2013. Na faře v Sobotíně u Šumperka. Přihlášky jsou v sakristii a na webových stránkách farnosti. Vyplněné odevzdejte nejpozději do neděle 16. června.

■ ■ POZVÁNKA NA FARNÍ POUŽ DO JIŘETÍNA POD JEDLOVOU V LUŽICKÝCH HORÁCH

■ Zajímavosti města a okolí

Jiřetín pod Jedlovou

Původně hornické městečko založené v polovině 16. století ve Šluknovské pahorkatině Lužických hor. Dříve hojně navštěvované poutníky na Křížovou horu s 11 zastaveními rokokové křížové cesty, na konci je kaple, studánka se sochou P. Marie a Boží hrob. Tento historický skvost byl nedávno městem obnoven. Dále lze pokračovat na Jedlovou.

Tolštejn 670 m. n. m.

Vzdálený 2 km od Jiřetína, zřícenina hradu na znělčovém sopouchu. Gotický hrad ze 14. stol, postavený k ochraně obchodní stezky do Míšně. Švédý při dobývání zapálen a zničen. Celoročně je přístupný s vyhlídkou do nádherného okolí, restaurace je otevřená a zajišťuje výborné občerstvení. Lze zde i přespat za 320,-Kč/noc a se snídaní.

Grabštejn

Hrad nad Václavickým potokem 3 km od Hrádku nad Nisou. Poslední majitel byl Alan Galas – po opuštění armádou v roce 1949 polozřícený objekt byl opraven Státním památkovým ústavem Ústí n/ Labem a po prohlídce hradu lze konstatovat, že byl zachráněn.

Žitava

Lze toto město z Jiřetína navštívit vlakem (s sebou eura). Ve městě je mnoho zajímavostí, například „kašny“, v parcích bohaté květiny, keře, stromy, „květinové hodiny“

Z malého nádraží můžete cestovat úzkokolejní parní dráhou tratí Žitava – Ojvín – Bertsdorf.

Ojvín

Krásné lázeňské městečko. Svatební kostel – farní se zvedá do výše ke skalnímu terénu. Karel IV. zde nechal vybudovat Císařský dům a přivedl sem řád Celestýnů.

Hradní areál Ojvín

Dnes již romantická ruina – je hlavním účelem naší návštěvy města. Přicházejí sem turisté v hojném počtu. Hrad byl postaven někdy ve 13. století a rozšířen pro obranu státu. Byl zde vystaven klášterní kostel. Hrad i klášter od blesku vyhořely. Ještě dnes je používán hradní hřbitov s krásnými výhledy do romantického údolí. Tento celodenní výlet můžeme zakončit ve výborné kavárně s hotovými dobrotami. Hlavně na bohaté dojmy z výletu nelze zapomenout.

Česká provincie Kongregace Dcer Božské Lásky Opava, provozovna v Jiřetíně pod Jedlovou, zde má penzion. Ubytovaní je v čistých světlých pokojích, stravování zajišťují i civilní pracovnice. Příslušenství na společných chodbách (koupelny, sprchy, WC).

Doprava z Prahy:

- autobus
- vlak

M. Beková

■ ■ STŘECHA NAŠEHO KOSTELA

S odstupem času si musím přiznat, že když jsme s P. Jendou Balíkem začínali připravovat výměnu střešní krytiny – někdy začátkem roku 2010, nedovedl jsem si představit, kde seženeme cca 2 mil. Kč na tuto stavební akci. Jenda říkal, že je zapotřebí se modlit a že přidává každý den modlitbu na tento úmysl. A vida, povedlo se! Oprava střechy s lešením, hromosvodem, nátěrem dřeva a konečným zaměřením stála celkem 1,8 mil. Kč. Částku se podařilo dát dohromady díky štědrosti farníků, daru farnosti Lhotka, příspěvku arcibiskupství a díky dědictví po naší farnici MUDr. Martě Francánové, která zemřela v říjnu 2011 v Domě pro seniory v Mariánských Lázních. A pak že se nedějí zázraky!

Hotovou střechu jsme převzali od firmy Pario 1. října 2012. A hned za tři dny na to jsme zažili další zatěžkávací zkoušku. Nejspíš, abychom dokázali zahnat pýchu nad dokončeným dílem, přišla prudká bouřka s vydatným deštěm a do kostela natekla voda. Díky tomu jsme objevili, že bude ještě potřeba zatmelit díry kolem rámu oken s vitrážemi, kde je na několika místech utěsnění zcela vydrolené. Domluvili jsme se s dodavatelskou firmou, že nám před blížící se zimou ještě provizorně díry zatmelila. Čeká nás tedy v nejbližším čase další investice, definitivní utěsnění spár kolem oken jednotným materiálem. To už ale bude v porovnání se střechou „drobnost“ v řádu cca 100 tis. Kč.

Milan Moc

■ ■ DOBROČINNÝ BAZAR

Vážení čtenáři, zveme vás na 3. dobročinný bazar potřeb pro rodiny s dětmi.

Datum konání:	sobota 23. března 2013
Čas konání:	10.00 – 16.00
Místo konání:	prostory domova Sue Ryder Michelská 1/7, Praha 4 – Michle http://www.sue-ryder.cz

Darované věci můžete odložit v některém z dobročinných obchodů Domova Sue Ryder (Štěpánská 53 – P1, Koulova 2 – P6, Ke Karlovu 10 – P2, Prokopovo nám. 5, P-3, Michelská 1/7 – P4, Heřmanova 596/59, Praha 7), označené „BAZAR BŘEZEN“ nebo je můžete přinést přímo na bazárek v den jeho konání.

Předání věcí (odvoz, převzetí) lze také domluvit na tel.: 775 250 369, email: kazy@volny.cz.

Výtěžek z prodeje je věnován Domovu Sue Ryder na podporu péče o seniory.

V bazaru se budou prodávat zejména darované věci.

Stále hledáme dárce.

Pro potřeby bazaru využijeme:

- vše pro miminka, děti i maminky
- potřeby pro sport, domácnost i volný čas
- dětské, dámské, pánské oblečení, obuv a doplňky
- knihy a hračky

■ ■ INICIATIVA 17-11

Halík, Mohelník, Cyril a Metoděj (Iniciativa 17-11 v roce 2013)

Milí přátelé,

i v letošním školním roce pokračují přednášky a besedy Iniciativy 17-11 (obvykle každou druhou středu v měsíci, od 19 hodin).

Na podzim jsme se věnovali výchově a vzdělávání. O salesiánském přístupu k výchově přišel v říjnu vyprávět otec Petr Zelinka. „Co od nás děti nejvíce potřebují?“ se v listopadu ptala Ivana Bernardová, vedoucí Křesťanské pedagogicko-psychologické poradny. Její vystoupení týkající se dětí od 1 roku do 10 let vyvolalo řadu otázek přítomných maminek i tatíneků. Paní Bernardová velmi hezky ukázala, jak Boží milost jen krásně zdokonaluje přirozenost. V prosinci prezentoval téma „Etická a sexuální výchova doma a ve škole“ jáhen, pedagog KTF UK a tatínek tří dětí Jaroslav Lorman. Ukázal, jak moc je třeba umět rozlišovat, kolik toho mají v rukou rodiče, kolik škola a jak moc je třeba, aby všichni spolupracovali. Zkraje roku jsme se věnovali politice a ekonomice. Čerstvě zvolený senátor Parlamentu (malou částí i za Prahu 10) Libor Michálek se v lednu vyjádřil nejprve k amnestii prezidenta republiky. Rozhodnutím prezidenta republiky se na svobodu dostali i někteří lotři zodpovědní za hospodářské podvody z 90. let. Ve vystoupení „Boj proti korupci je bojem za spravedlnost“ poté odkryl techniky, jimiž političtí šibři odčerpávají z veřejných rozpočtů peníze na černou volební kampaň. V závěru se svěřil s motivací, kterou měl (spravedlnost), i jistotou, kterou v každé chvíli cítil (Bůh, modlitba, rodina). 13. února hostí naše farnost ekonoma Otakara Hampla, který má co říct k aktuálnímu tématu těchto měsíců a let: „Vysoké zdanění rodin a nízké důchody: co s tím“. Pan Hampl je konzultant PwC (PricewaterhouseCoopers) a zároveň se angažuje v křesťanském sdružení YMCA *Živá rodina*.

Zřejmě nejatraktivnějším letošním pořadem by měla být ve středu 13. března beseda s otci Tomášem Halíkem (rektor akademické farnosti Nejsv. Salvátora u Karlova mostu) a Benediktem Mohelníkem OP (provinciál řádu bratří kazatelů – dominikánů) na téma „V CO VĚŘÍ TI, KDO NEVĚŘÍ? DIALOG O NÁDVOŘÍ NÁRODŮ BENEDIKTA XVI.“ Přijďte dříve, oba otcové s námi přijdou slavit eucharistii už od 18 hodin. V závěru školního roku pak chystáme přinejmenším dva večery k výročí sv. Cyrila a Metoděje. O všem vás pravidelně informujeme v ohláškách, na vývěskách i prostřednictvím internetových stránek www.i17-11.cz a našeho videokanálu YouTube. Využívejte, ale prosím, především možnosti osobního setkání v divadle Miriam!

S poděkováním za Vaše modlitby týkající se křesťanů ve veřejném životě, v politice, ve společnosti, pověřených službou v charitě či ve školách zdraví

Pavel Mareš

■ ■ BRATŘÍČCI V DIVADLE MIRIAM LONI UŽ PODRUHÉ

K takovému hudebně - adventnímu vandru je potřeba mít v těle několik sesbíraných genů po předcích. Kus cestovatelského nadšení po Praotci Čechovi, dostatek tělesné síly po Bivojovi a v neposlední řadě otevřené srdce a lásku k lidovým zpěvům, zděděnou po generacích moravských předků. A samozřejmě velkorysou toleranci svých drahých manželek. Když zjistíte, že toto všechno máte pohromadě, pak můžete vyrazit, jako v tomto případě soubor Bratříčci – zpěváci z Moravského Slovácka, na víkendové „turné“ do Čech.

Posezení s nimi v předvečer Radostné neděle v sobotu 15. prosince bylo opravdu příjemné. Začalo se zpěvem vánočních lidových popěveků. Tento večer šest, jindy zase sedm Bratříčků oblečených v různých moravských lidových krojích, po krátké chvíli rozezpívalo posluchače sedící u stolků. Po prozpívání půlhodince bez doprovodných nástrojů následovalo ochutnávání slivovice a svařeného vína, které okamžitě provonělo celý sál a přineslo tu správnou chuť k sousedskému povídání. Každý z účinkujících se rázem proměnil ve vašeho souseda u stolu, za chvíli ho vystřídal další kolega a tak to šlo pořád dokola. Dozvěděli jsme se, že tento výlet vlakem s karimatkou, demižónem, krojem a osobními věcmi je pouze čistě pánskou jízdou. Že zpěváci jsou posbíráni z celé Moravy z různých souborů, že jedinou zkoušku si udělali ve vlaku. Z rozhovorů vyplynulo, že to jsou moravští zpěváci „první ligy“, což bylo znát i při vystoupení. Když už se začínali první posluchači zvedat a loučit, jeden z nich přinesl kytaru a začalo se nanovo zpívat, jako o lidové veselici. Až těsně před půlnocí jsme se rozloučili s příslibem, že se za rok zase sejdem.

Je obdivuhodné, že se v dnešní době najdou takoví lidé, kteří dokážou tento druh setkání, vlastně na počátku s cizími lidmi, zprostředkovat. A to Strašnice nebyly jejich jediná zastávka. O den později je čekali odpoledne farníci v kapli na hoře Říp. Bratříčci, za to, co děláte, Vám patří veliký dík.

Milan M.

■ ■ MY TŘI KRÁLOVÉ JDEME K VÁM...

Účast strašnické farnosti v Tříkrálové sbírce je již tradiční. I naše rodina má za sebou účast v několika ročnících a dá se říci, že z počátečního nečekaného skoku po hlavě do vody se rychle stala novoroční událost pro celou rodinu, na kterou se všichni těšíme. Nyní se více připravujeme, domlouváme skupinky i termíny a také se snažíme každý rok získat pro koledu nové posily. Koledníků není nikdy dost, zvláště když musíte počítat i s případným úbytkem z důvodu nemoci, které v tomto počasí obvykle přicházejí. Letos na praktickou přípravu nebylo mnoho času, tak jsme se o to více za úspěch akce modlili. Pro koledování venku jsme zvolili podvečerní čas, kdy se hodně lidí vrací z práce domů a kasa se plnila. Děti se v naší skupince prostrídaly celkem čtyři – kromě našich dětí také dva kamarádi z jiných rodin. Kolemjdoucím zvesela zazpívali nejen o třech králich a za příspěvek poděkovali malou odměnou. Další koledníci z naší farnosti se vydali po sousedech, kde se jim dostalo také velké přízně. Ačkoli někteří se nakonec na koledu v ulicích nevydali, výsledek letošní sbírky u nás vynesl téměř 50 tisíc Kč, což je nejlepší výsledek za poslední tři roky.

Díky všem odvážným koledníkům, jejich rodičům i Vám, kteří jste sbírku podpořili finančním darem. Budeme mít opět možnost využít část získaných peněz přímo ve farnosti. Obracíme se také na Vás, kteří máte děti tak akorát velké, nebojte se zapojit. Menší děti jsou velmi bezprostřední, (před)školáci už umí hezky zazpívat a spolu s kamarády si zároveň užijí i trochu legrace.

Bartákovi

■ ■ ŽÍT V PŘÍTOMNÉM OKAMŽIKU

Pominul shon adventních příprav. Utichl vrchol vánočního vzrušení. Rozdaly se dárky. Snědl se kapr se salátem. Narodil se Spasitel. Navštívili se příbuzní, vyrazilo se na hory. Bouchlo se šampaňské, nový rok byl přivítán, s nadějí i obavami, jakže to letos všechno dopadne.

Po „Třech králích“ je stromeček odstrojen, vánoční ozdoby uklizeny. Ze spíže mizí poslední cukroví, z koberce opadané jehličí i lamety, blýskavá připomínka vánoc.

Je mi smutno. Vánoce jsou za námi a já mám pocit, že už několik let ani nebyly. Už několik let marně hledám jejich kouzlo, jak ho znám z dětství. Marně toužím po obnově té tajemné, zářící a voňavé atmosféry, která se zdá být nenávratně ztracena. Zůstává jen ve vzpomínkách, které usedavě tíží duši, co se brání dospět. Alespoň o vánocích ne, chce se mi křičet. Alespoň o vánocích mě nechejte být zase dítětem, které za den mnohokrát počítá, kolik okének adventního kalendáře zbývá otevřít. Které radostně nastavuje tvář sněhovým vločkám, mlsně ujídá mámě pod rukama těsto na cukroví, které toužebně očekává, kdy se v rohu pokoje rozsvítí vánoční strom a jehož oči pod přívalem všeho toho vzrušení září tak, že předčí světla prskavek.

Ale nejde to. Už nejsem dítě. Teď je řada na mně. Uklidit, nakoupit, upéct a

navářit. Přichystat nezapomenutelné vánoce svým dětem. Na chvilku se zastavit? Pomodlit se u adventního věnce? Přečíst si s dětmi vánoční příběh? Zazpívat koledu? Jistě jistě, ale až později, vždyť je potřeba zastat ještě tolik práce. A když už nelze chytit tu ztracenou atmosféru, pak je třeba udělat si radost alespoň lapením pavučin.

Předloni se úklid nestihl. Loni se zas připekly rohlíčky. Letos bylo ale vše dokonalé! Vysmýčený byt, nový přehoz na gauči, dozlatova upečený kapr, tři nové druhy cukroví a pečlivě vybrané dárky pod vánočním stromkem však radost a pokoj do srdce nepřinesly. Příprava sice dokonalá, ale leda tak pro fotografa. Ne pro Boha, pro jeho život. V duši zůstalo tíživě pusto. Kdy už se konečně poučím?

Jedna „katastrofa“ za námi a druhá přede mnou. Postní doba. Celých čtyřicet dní utrpení. Z minulých let už vím, že si umím odepřít mnoho a že vydržet se to dá. Duchovní obsah postu sice stále trochu uniká, avšak nahradit se dá bohatě alespoň tím „bolestným strádáním“. Žádný cukřík do kávy navíc. Ani žádná káva. Jak tohle přežiju? To budou zas dlouhé, nekonečné dny plné únavy, šedi a nenaplněné touhy. Méně masa, méně televize, méně radosti ze života, však tím víc opravdovosti do postní doby. Nebo zase špatně? Bože pomoz, cítím se tak ztracená.

První opravdové zvolání k Bohu za několik posledních týdnů se zdá být mocnou modlitbou. Cítím, jak se mne Bůh dotýká. Řádky knihy Evangelium podle Marie Georgette Blaquiérové jakoby promlouvaly přímo ke mně: „Musíme žít v čase, který je nám určen. Jak prožívám čas svého života? Patřím mezi ty lidi, kteří stále hledí do minulosti nebo mezi ty, kteří jsou zaměřeni na budoucnost? Zabývám se neustále přemítáním o své minulosti? Nežiji v nostalgii z toho, co už není? Žiji neustále myšlenkami na budoucnost, každé ráno netrpělivě čekám, kdy už bude večer, místo toho, abych žil v Božím čase, dnes, okamžik za okamžikem? **Právě v přítomném okamžiku nás totiž Bůh obdarovává.** Tady a teď, ne jindy, ani zítra ani včera. Boží věrnost mě doprovázela a bude mě doprovázet, protože trvá navěky. Ale právě dnes a nyní dostávám z Otcových rukou svůj život: „Můj Bože, jestli se zítra přihodí to či ono, co si počnu?“ – „Buď trpělivý! Zítra dostaneš milost, kterou budeš potřebovat pro zítřek, a dnes máš milost,

kteřou potřebuješ pro dnešek, ne pro zítřek. Dnes ještě nemůžeš mít dost odvahy, abys čelil zkoušce, která tě možná čeká zítra, ale zítra bude Bůh s tebou, proto si nedělej starosti.“

Žít v přítomném okamžiku, čas ani nepřeskokovat, ale ani nezadržovat... Pán nás sytí den za dnem, stejně jako sytil židovský národ manou na poušti. Mana se nedala uskladnit a uchovat na později. Stejně tak si nemůžeme „uskladnit“ Boží milost a dát si ji stranou na horší časy. **Dnešní milost se má žít dnes, milost zítřka budeme prožívat zítra. Zítra nám „Boží milost vzejde dříve než slunce“**, říká starokřesťanský hymnus. Naučme se tedy žít dnes, v Otcových rukou, dnes přijímat a naplno prožívat milosti, radosti a strasti, které dnešku náleží, neboť Otcova ruka nás nikdy neopustí.

V modlitbě odevzdávám trpkost minulých dní i obavy ze dnů budoucích a prosím o milost. O milost pro dnešní den. V duši se rozprostírá pokoj. Bohu díky.

K. Z.

■ ■ DĚTSKÝ KARNEVAL

Na letošní masopustní karneval pozval naše děti Pat a Mat. A tak v sobotu 9. února přiběhly děti do ZŠ Brigádníků v nejrůznějších maskách. Jako obvykle i tentokrát plnily děti nejrůznější úkoly. Staly se hrnčíři, dlaždiči, tapetáři, stěhováci. Do vzdálenějších míst musely dojet i na lyžích. Za splněné úkoly dostaly děti sladkou odměnu. A že byly šikovnější než Pat a Mat snad ani říkat nemusím.

Také proběhla soutěž o nejhezčí masku. Ale vybírejte mezi princeznami, zvířátky – dokonce prehistorickými, opraváři, strašidly, vodníky a jinými pohádkovými bytostmi tu nejhezčí. Pro mne byly všechny masky nejkrásnější, protože se v nich ukrývaly šťastné děti.

Tak díky všem, kteří se na přípravě i průběhu krásného odpoledne podíleli!!!

Zdeňka Bajerová

■ ■ POLÉVKA NASYTÍ ŽALUDEK A CO DÁL...?

Maltézská pomoc v rámci projektu pomoc osobám bez domova se zapojí do charitativní akce „Polévka nasytí žaludek... a co dál?“ Akci pořádá církev bratrská a nabízí se možnost oslavit státní svátek lidem bez domova v oblasti Prahy 10 - Skalka a širším okolí. K teplé polévce jako druhý chod bude možné využít v prostoru modlitebny nabídku právního servisu i základního sociálního poradenství. Občané také mohou pokládat otázky přítomnému kurátorovi pro dospělé ze Sociálního odboru MČ Prahy 10 a využít nabídky základního sociálního poradenství, které zde budou poskytovat dvě sociální pracovnice Terénního programu pro osoby v sociální nouzi Maltézské pomoci o. p. s. ... A co dál...? Návazné sociální služby pro potřebné klienty budou poskytovány, dle kapacity, s Terénním programem Maltézské pomoci o. p. s., také zde bude možné získat podrobné informace o poskytovaných pobytových službách Naděje o. s. Datum a místo konání: 17. 11. 2012 se uskuteční před modlitebnou Církve bratrské v ulici Rubensova 2237 (vedle městské knihovny), Praha 10 charitativní odpoledne pro občany v sociální nouzi. Polévka bude podávána od 14 hodin odpoledne před modlitebnou.

Zdroj: www.maltezskapomoc.cz

Tento článek bylo možno nalézt na webových stránkách organizace Maltézská pomoc o.p.s. Já jsem se setkal osobně s panem vikářem Církve bratrské Bc. Petrem Šedým a byl jím pozván na akci pomoci lidem bez domova. Musím přiznat, že jsem neodolal. Jako věřící z obce katolické jsem ještě neměl možnost prožít takový společný počin tolika lidí z různých organizací, které pomáhají lidem v jejich tíživých životních situacích. („Mottem této akce byl Ježíšův příběh o Samařské ženě, která na nabídku vody, která se nevyčerpá, řekla: „Chci Tvoji živou vodu, abych se už nemusela vracet znovu pro vodu ze studny“. Ježíš říká ženě, ale říká i nám: „já jsem zdrojem vody živé, která vyvěrá k životu věčnému.“

Ukazuje tak na přesah materiálních hodnot v hodnoty duchovní, věčné) – ze zprávy o uskutečněné akci na www.econnect.cz/ Bc. Petr Šedý ze dne 4. 12. 2012).

Krátký popis akce a několik postřehů. Celá akce se konala od 13:00 hod., kdy se společnými silami připravovalo zázemí akce, pak její realizace od 14:00 hod. cca do 17:00 hod. a poté její asi hodinový úklid. Co se tam dělo? Na jedné straně bída a nesnáž člověka na ulici, na druhé straně pomocná ruka věřících i lidí bez vyznání. Možnost oslovit člověka v nouzi, pomoci mu, aby se mohl zorientovat a později snad postavit opět na vlastní nohy – to byl pro mě velmi silný osobní zážitek. Potkávaly se zde nepochopení až arogance končící agresivitou na straně příchozích se slovy uznání a obdivu, že se alespoň „někdo stará a pomáhá“. Hned po chvilce zahřátí čajem nebo kávou, či nasycení talířem velmi dobré gulášové polévky se našla i chvilka na přečtení Písma svatého o tom, jak se má projevat křesťanská láska v praxi. Po přečtení úryvku z Písma svatého následovalo vysvětlování a osobní rozhovory. Akutní pomoc řešil vůz Naděje o. s. s laskavými pracovníky. Podpora ze strany terénních pracovníků, kurátora i právníka byla milým zakončením akce.

Co říci závěrem? Stručná data z akce: asi 50 lidí bez domova, 70 porcí rozdané gulášové polévky, nespočet porcí teplého čaje a kávy; několik zapálených lidských srdcí pro pomoc potřebným; podpora církve a organizací. Akce byla velmi lidská, nejenom potřebná, s výhledem, že se za rok bude opět opakovat. Sešli se lidé, kteří chtějí a pomáhají. Vytvořili alespoň na chvíli společenství, které bylo plaménkem na svíčce rozdávajícím teplo a světlo, tedy nadějí do dalších dní. Přijďte a podpořte svou účastí (skutkem lásky k bližnímu) tuto snahu i letos dne 17. 11. 2013.

Autorkou fotografií z akce je fotografka paní Michaela Miklendová
Akce se účastníci a dobrovolně pomáhající Bc. Petr Nejedlý

■ ■ ■ ROZHOVOR

Otázky pokládala Lída B., zvedal je Jakub J. Tedy abych uvedla na pravou míru – rozhovor s jáhnem Jakubem vedla paní Lída. Tento rozhovor je zvláštní v tom, že je jak „vstupní, tak zároveň „výstupní“. Jakub Jirovec bude mít v červnu kněžské svěcení a od nás odejde.

Jakube, jak se ti líbí ve Strašnicích?

Ve Strašnicích jsem spokojený a myslím, že je to moc milá farnost. I za tu krátkou dobu jsem zde potkal mnoho vstřícných a otevřených lidí a snad nepřeženu, že se mnoho z nich stalo i mými přáteli. Obecně se mi tu líbí, tedy alespoň pokud mohu soudit. Především eucharistická zbožnost a úcta – mše svatá tu není jenom nějaký „doplněk“ k jiným aktivitám, ale opravdové centrum života farnosti, což je moc dobře. Taky mě moc příjemně překvapil zájem mladých lidí nebo třeba maminek o prohlubování vlastní víry a o církevní učení. Jejich dotazy jsou v pravém slova smyslu hluboké a nepovrchní... V Rakousku se mi stalo málokdy, že by se věřící lidé ptali na výklad Písma, na smysl liturgických úkonů nebo vůbec na teologii.

Jak vzpomínáš na své dětství?

Asi jako většina lidí – víceméně jenom v dobrém. Když jsem byl úplně malý špunt, tak jsme bydleli na vesnici, v Hodslavicích v podhůří Beskyd. Mám stejně starého bratrance, takže jsme „blbli“ hlavně spolu, později se přidali i naši mladší sourozenci. Děda byl myslivec a miloval přírodu, takže Beskydy mám prochozené už od hodně útlého věku.

Protože je táta Pražák, tak jsme se kvůli jeho práci přestěhovali do hlavního města, bylo mi šest a šel jsem v Praze na základní školu (na Smíchově). Život městského dítěte je samozřejmě úplně jiný než život dítěte venkovského, ale i v Praze se dala užít spousta legrace. Nicméně jsem se vždycky těšil na prázdniny na Moravu, na bratrance a na celou „starou partu“.

Můžeš stručně nastínit, jak běžel tvůj život dál?

Po základní škole jsem šel na gymnázium, konkrétně na Gymnázium Nad Alejí na Petřinách, v roce 1998 jsem odmaturoval a přemýšlel, co dál. Měl jsem takový neurčitý „sen“, že bych se stal novinářem, tak jsem se přihlásil na žurnalistiku a vyšlo to, studoval jsem tedy na Fakultě sociálních věd UK žurnalistiku a k tomu politologii. Docela na to rád vzpomínám, měli jsme fajn profesory a celkově byla atmosféra taková nějaká svobodná. Na žurnalistice jsem měl jako specializaci rozhlas, dělali jsme například pořady pro různé regionální stanice, ale třeba i pro Svobodnou Evropu. Tady se můžu pochlubit, že jsem dělal i rozhovor s P. Tomášem Halíkem, u něj doma v bytě.

Když tě P. Karel představoval, tak zmiňoval, že se znáte už dlouho...?

Známe se opravdu už docela dlouho – přes deset let. Když jsem se po dlouhém uvažování jako čerstvý vysokoškolák rozhodl nechat pokřtít, tak jsem zaklepal na dveře dominikánského kláštera a tam jsem byl „předán“ P. Karlovi. Vlastně byl tenkrát zhruba stejně starý jako já dnes... No a zůstali jsme přáteli i po mém křtu, rád jsem mu chodil ministrovat ke sv. Voršile, byl mi vždycky, opravdu za všech okolností, duchovně, ale i lidsky, nablízku. Jsem moc rád, že mi Pán poslal jako průvodce křesťanským a snad do budoucna i kněžským životem právě jeho. Ale radši končím, aby nezpychnul. ☺

Pokud se to dá popsat v několika větách – jak se u tebe „rodilo“ kněžské povolání?

Prý každý konvertita uvažuje hned o tom, že by se stal knězem – stejně jsem činil i já. P. Karel mi radil, ať nejdřív v klidu studuji, vyřeším vojnu a potom čas ukáže... Ale přesvědčení, že mě Pán volá ke kněžské službě, se nevytratilo a v modlitbě se tak nějak utvrzovalo. Velmi přínosná byla i civilní služba, kterou jsem vykonal v Komunitním centru sv. Prokopa (Praha – Stodůlky), to jsem poznal farní život i jeho zázemí opravdu velmi zblízka a dost intenzivně. Když jsem začal „natvrdo“ studovat, nejdřív jako novic a poté jako klerik, objevovaly se samozřejmě stále nové překážky různého druhu, které jsem snad s úspěchem překonal. Ale to jsou spíše soukromé a duchovní záležitosti. Samozřejmě byly vždycky důležité nejen mé „pocity“, ale i názor mého řeholního představeného a stanoviska a rady spirituálů nebo kněží, kteří mě doopravdy znali.

Proč zrovna Řád bratří domu Panny Marie v Jeruzalémě? Jak ses dostal do Vídně?

Rozhodně bych neuměl být mnichem, můj řád (známý spíše pod starším pojmenováním Řád německých rytířů) mě oslovil hlavně spojením řeholního života a aktivního působení „ve světě“. Spravujeme farnosti, máme školy, nemocnice, domovy pro postižené, německá provincie provozuje úspěšnou nevládní organizaci, která organizuje pomoc drogově závislým po celém světě... Sice jsme v dějinách byli rytířský řád, ale vždy především s charitativním akcentem. „Německo“ v našem názvu neznamená Spolkovou republiku Německo, ale připomíná, že jsme po krátkém působení ve Svaté zemi zakotvili v tehdejší středověké Svaté říši římské národa německého, do které v dobách své největší slávy spadalo i české království. S nacionalismem to tedy nemá absolutně nic společného, ve středověku byly „národy“ chápány úplně jinak než dnes...to přidávám jen tak na okraj,

v souvislosti s některými tématy předvolební kampaně, kterou jsme nedávno prožili. Jinak jsme spíše řád malý a já si moc vážím toho, že většinu spolubratrů z různých evropských zemí (Itálie, Slovinsko, Německo, Belgie atd.) znám vlastně osobně. Evropský rozměr dává totiž takový milý nadhled... Člověk si lépe uvědomí, že Čechy nejsou „pupek světa“ a že církev je opravdu univerzální, světová, evropská, nejen česká a moravská. A proč studium ve Vídni? Jednoduše proto, že to tak rozhodl můj představený. Za zkušenost studia v cizině jsem každopádně moc vděčný a všem studentům ji – alespoň na jeden semestr – moc doporučuji.

Ty se teď momentálně nevěnuješ jen jáhenské praxi, ale ještě dál studuješ...

Ano, pokračuji na Katolické teologické fakultě Univerzity Vídeň doktorským studiem v oboru církevní dějiny. Zatím hlavně mapuji terén (prameny, rukopisy atd.) a do roka a do dne musím před fakultním doktorským kolegiem představit a obhájit své téma a jeho možný přínos vědě. Potom se mohu zvesela vrhnout na sepsání samotné práce. V rámci doktorského studia musím absolvovat i nějaké semináře a chodit na tzv. privatissimum ke svému vedoucímu doktorské práce. Taky bych měl „přibrat“ ještě nějaký živý jazyk. Někdy si říkám, jestli na to všechno nejsem už moc starý. 😊

Na obzoru kněžské svěcení a co bude potom?

Kněžské svěcení bude, dá-li Pán, v sobotu 15. června v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Bruntále. Přemýšleli jsme o více variantách (např. Vídeň, kde bylo jáhenské svěcení), ale nakonec jsme se rozhodli takto. Bruntál je totiž historicky město mého řádu, které navíc letos slaví 800 let od povýšení na město královské, dlouho jsme také spravovali a znovu spravujeme tamní farnost, pro kterou to bude velká událost. Co bude potom, to zatím úplně přesně nevím, samozřejmě záleží hlavně na mém řeholním představeném. Představoval si pro mě původně něco na způsob „akademické“ dráhy, k tomu duchovní správu studentů apod. Ale jak už to bývá, plány se musely radikálně změnit, protože mi loni v létě diagnostikovali jednu nemilou nemoc páteře - a ohled na zdraví bude muset být přibrán do dalších uvažování o mé budoucnosti. Obecně bych asi řekl, že znamením dnešní doby je nedostatek kněží v duchovní správě, takže já osobně bych se směřoval spíše do „první linie“, do pastorační, i ze solidarity se spolubratry v kněžské službě, kterým dochází síly a mají toho moc. Což samozřejmě nevyklučuje ani ty „akademické“ akcenty.

Kde se s tebou – už jako s čerstvým novoknězem – bude možné setkat?

Já samozřejmě po svěcení ze světa nezmizím a jsem si jistý, že možností bude mnoho. Co se týká společného slavení eucharistie, tak jsme s P. Karlem pro Strašnice naplánovali na neděli 16. června v 18 hodin takovou slavnostnější mši sv. s novokněžským požehnáním. Co se týče vlastních „primic“, tak to nějak musím rozložit mezi Prahu (to by předběžně bylo v KC sv. Prokopa), Moravu a Vídeň.

Prozrad', jaké máš zájmy, záliby?

Úplně obyčejné. Vlastně možná někoho překvapím, že jsem byl v mládí celkem aktivní sportovec, hrál jsem dokonce závodně stolní tenis. Mám rád poezii, jsem nadšený čtenář Jakuba Demla, kterého považuji za nejgeniálnějšího českého básníka, Jana Zahradníčka, Jiřího Orteny, z moderních autorů třeba Karla Šiktance. Jinak čtu rád víceméně všechno, samozřejmě bych měl sledovat hlavně vědeckou literaturu z oblasti dějin, abych nějak držel krok se svým oborem. Taky jsem dost hudebně založen, kdysi jsem hrál na altovou flétnu a zpíval ve sboru, rád poslouchám klasickou hudbu – například

Haydna, Brahmsa a samozřejmě, když už jsem žil 6 let ve Vídni, Mozarta. Ale nebráním se ani rockové hudbě jako Deep Purple nebo Pink Floyd. A taky rád chodím na pěkné filmy do kina.

Teď něco ze spirituální oblasti – jaký je tvůj oblíbený světec?

Těch by bylo velmi mnoho, tak vyberu nějaké namátkou. Svatá Terezie z Avily, hlavně potom, co jsem si přečetl i nějaké její dopisy „ze života“, samozřejmě vedle jejích úctyhodných duchovních děl. Blahoslavený Jan XIII. pro jeho krásnou lidskost, laskavost, pro jeho úžasný smysl pro humor a nevtíravé děláni si legrace ze sebe sama. A taky pro jeho odvalu a naprostou důvěru v Boží vedení, když svolal Druhý vatikánský koncil. Moc si vážím také všech svatých – mučedníků 20. století, resp. jeho příšerných totalitních režimů. Na fakultě se také poměrně hodně profesorů zaměřovalo na „staré“ církevní otce a osobnosti raného křesťanství. Zprostředkovali mi úžasné osobnosti jako je například Sv. Klement Alexandrijský – geniální teology a velké intelektuály, přitom osobně skromné a v pravém slova smyslu svaté lidi, kteří navíc často zpečetili své učení a svou víru mučednickou smrtí.

Máš nějaké životní krédo?

Jedno jediné životní krédo nemám, snažím se spíš za běhu sbírat zkušenosti pro nějakou ucelenější „životní filosofii“ – i když to tedy zní trochu honosně, když to po sobě čtu. Jako její dobrý základ se mi jeví biblická věta „Hleďte nejprve Boží království a všechno ostatní vám bude přidáno“. A taky si chci vzít příklad z Jana XXIII., který často říkal, ať se nebereme zase až tak moc vážně...

Vážení čtenáři, vážené čtenářky.

Pro postní dobu vybíráme z široké nabídky farní knihovny tyto tituly:

Bible – Písmo svaté Starého i Nového Zákona, ekumenický překlad, rok vydání 1979 (G 28), Čtení z Písma svatého (texty evangelia Ježíše Krista s úvahami a výkladem podle překladu dr. Jana L. Sýkory a dr. Jana Hejčla) (G 165), Bible - Písmo svaté Starého i Nového zákona včetně deuterokanonických knih, rok vydání 1995 (G 178), Nový Zákon v překladu Františka Žilky (G 198), Nový Zákon – z původního řeckého znění přeložil a vysvětlivkami opatřil dr. Ondřej M. Petruš, vydáno 1976 (G223), Kapesní vydání Nového zákona s Knihou Žalmů a Přísloví (G140), Žalmy - z hebrejštiny přeložil a poznámkami opatřil dr. Václav Bogner (G70), Bible svatá aneb všechna svatá písma starého i nového zákona podle posledního vydání kralického z roku 1613, vydáno 1926 (G 42), kapesní verze Nového zákona Pána a spasitele našeho Ježíše Krista – text kralický z roku 1613 podle původního textu opravený (G 141), Příběhy z Bible převyprávěno pro děti a mládež podle ekumenického překladu (G 187), Ilustrovaná Bible pro mládež (G186a), Tím vše začíná (text Tinie de Vries, ilustrace A.D. Dekkers) – Biblické příběhy k předčítání dětem předškolního věku (Praktická příručka pro rodiče a vychovatele (g 125)

Jiné než biblické knihy nejsou v postní době z didaktických důvodů k dispozici, děkujeme za pochopení. Požehnanou postní dobu plnou modlitebního úsilí, postních skutků a štědrých almužen přejí knihovnice z vaší farní knihovny.

Milé čtenářky, milí čtenáři. Ještě jednou vás zdravíme v knižním okénku farního zpravodaje. Výše vypracovaný rámeček, nad kterým možná ještě teď nevěřicně kroutíte hlavou, berte, prosíme, s rezervou. Nabídka farní knihovny v postní době není nijak omezena a výčtem Biblí různých překladů i zpracování se vás nechceme jen tak lehce zbavit. Skrze tuto poněkud monotematickou nabídku jsme se rozhodli uvést vás do postní doby nabídkou Knihy knih, která má jistě v mnohých rodinách své čestné místo, někde musí možná soupeřit o pozornost s jinou duchovní či oddechovou literaturou anebo po prohraném boji leží pod vrstvou prachu na očích, ovšem daleko z dosahu. V duchovním životě nás – křesťanů by ale, jak víme, měla hrát v každém všedním i svátečním dni „první housle“.

Nedávno jsem vyslechla záznam přednášky otce Josefa Brtníka ze salesiánské farnosti sv. Terezičky v Kobylisích „Doba postní v rodině“. Během celé přednášky byl na čtení Písma, které je nám v životě mapou či průvodcem, kladen velký důraz. Svou jedinečnou roli čtení Bible sehrává i v námi právě očekávané době postní. Jak trefně otec Brtník ve své přednášce poznamenal, sednout si ke stolu a sepsat, co vše si v příštích čtyřiceti dnech odříci, co dělat navíc nebo čemu se vyhnout, to je nakročení na cestu, která k Bohu nevede. Zaměřuji se v ní totiž na to, co bych JÁ měl nebo neměl dělat. Ale je tu někdo větší než já, který ví lépe, jak to se mnou je a co je mi třeba. Proto se v první řadě máme nad Písmem ptát, co mi říká Bůh skrze Ježíše Krista, k čemu mne zve, co ode mne očekává, čeho se mám „pustit“. Postní doba by měla být dobou vstupování do Krista, do Božího Slova, dobou jeho působení. „Vy jste již čisti pro slovo, které jsem k vám mluvil“ (J15,3),

říká Pán Ježíš. Boží slovo má úžasné očištnou moc, když je přijímáno námi s velkou vírou a důvěrou a naše víra, důvěra a láska k Bohu a lidem tím více roste. Kdo jsi ty, můj Bože? K Tvému obrazu jsem stvořen, jaký tedy mám být podle Tebe? Je to vykročení na dobrodružnou cestu, na které nás jistě čeká mnoho překvapení. Tolik z velmi poutavé přednášky, jejíž záznam je na stránkách farnosti sv. Terezičky v mp3 podobě k dispozici.

Někoho Bůh možná pozve do hlubší modlitby, větší svobody, milosrdnějšího přijetí sebe sama. Někoho vybídne k boji s neřestmi či ke zdokonalení v nějaké ctnosti. Nás všechny pak jistě stále vybízí k milosrdným skutkům lásky. Odpověď na to, jak konkrétně každého člověka Bůh zve do života bližních, nám dá nejlépe Pán sám, třeba ve zmíněných chvílích se Slovem. Inspiraci k rozjímání nad tématem modlitby, svobody či odpuštění a přijetí nabízejí potom i knihy představené na následujících stránkách.

Knihu františkánského kněze Ignacia Larranagy **Ukaž mi svou tvář** (A384) s podtitulem Cesta k důvěrnému přátelství s Bohem jsme vám již stručností dvou vět představili na knižní nástěnce (kterou naleznete vedle vchodu na faru a v hlavní předsíni kostela). Kniha je ovšem tak bohatá na myšlenky i rady pro praktický život modlitby, kterou čtenáře provází od prvních krůčků až k nejvyšším sférám kontemplace, že ji ještě na chvíli nenecháme zapadnout. Je určena těm, kteří chtějí získat či obnovit svůj vztah k Bohu, jakož i těm, kteří touží hlouběji proniknout do bezedného tajemství Božího. Někdo může mít i po letech pocit, že s modlitbou stále začíná. Někdo už možná o modlitbě přečetl, co se dalo a nic nového už ho proto nemůže víc poučit nebo překvapit. A někdo je se svým stylem modlitby prostě spokojen a jiný nehledá. A přesto, žádný z těchto čtenářů a Božích přátel při čtení této knihy nezůstane nedotčen a neobohacen!

Kdy se modlit? Jak a kde? Jaká modlitba je ta „správná“ či „pravá“? Co když se mi nechce, co když to „nejde“? Ano, takových knih, které nějakým způsobem na tyto otázky odpovídají, je dnes už mnoho. Ale stalo se vám při četbě některé z nich, že jste se v ní „našli“? Že vám promluvila přímo „z duše“ nebo že naopak duši hluboce zasáhla? Že vypíchla přesně vaši obavu, odpověděla na otázku, kterou jste pro její „naivnost“ zasouvali někam hluboko, ale pro její palčivost na ni tak úplně nezapomněli? Tato kniha o modlitbě řekne víc, než na co nás jen napadne se ptát a shrnuje vše, co jsme doposud ve střípících sbírali z mnoha jiných knih. Mluví jasně a otevřeně a čím „bolestnější“ poznání autor přináší, tím více je čtenáři on i jeho dílo sympatičtější, posuďte sami podle těchto autorových slov: *„Podle mého mínění je pro křesťany škodlivé a dezorientující tvrzení, že modlit se je snadné, tak snadné jako mluvit s otcem, matkou či přítelem. Chápu, že by mohlo být snadné pomodlit se nějakou ústní modlitbu, nějaké společné prosby, střelnou modlitbu nebo uskutečnit povrchní spojení s Bohem. Ale jít do hloubky nevyzpytatelných Božích tajemství, získat a používat psychologické schopnosti pro růst milosti, přizpůsobovat tento růst proměnlivosti lidské osobnosti, stoupat stále výš po temném a strmém svahu Božích požadavků až k přetvářejícímu sjednocení s Bohem... celý tento proces je beznadějně dlouhý a obtížný. Dojít až do hloubky v životě s Bohem je ta nejsložitější a nejtěžší práce, kterou může člověk vykonat. Modlit se není snadné.“* Třetí kapitole, která představuje praktickou část knihy - průvodce na cestě k setkání s Bohem, předchází první kapitola úvah o některých konstantách modlitby: *„Čím více se modlíme, tím více se chceme modlit, čím méně se modlíme, tím méně se nám chce modlit, čím více se modlíme, tím je Bůh v nás více Bohem a čím méně se modlíme, tím méně máme v sobě Boha“*, druhá kapitola pak rozjímá mnoho o Božím mlčení. Následující kapitoly neopomíjejí modlitbu adorace a kontemplaci.

Zdokonalování modlitby se člověk může věnovat asi celý život a možná nikdy nebude zcela hotov, zcela spokojen. To samé bychom mohli říci i o vybrušování vlastních životů a charakterů. Kniha Brené Brownové **Dary nedokonalosti** (V110) nás podtitulem knihy vyzývá: „Zapomeňte na to, kým byste podle svých představ měli být, a přijměte to, kým jste“. Reaguje tak na realitu našich životů... „každý den čelíme přívalu obrazů a zpráv ze společnosti a médií, které nám říkají, kým bychom měli být a jak bychom toho měli dosáhnout. Jsme vedeni k víře, že kdybychom vypadali dokonale a žili skvělý život, přestali bychom se cítit nedostateční. Zaměřujeme se tedy na výkon, snažíme se zavděčit a stát se dokonalými a hlavou nám zatím běží: „Co když tohle všechno nezvládnou? Co si lidé pomyslí, když se mi to nepodaří nebo když to vzdám? Kdy budu moci přestat dokazovat svou hodnotu?“ Kniha nahlíží do našich životů i duší z různých úhlů: Jak může soucit k sobě samému přemoci náš perfekcionismus? Co znamená být „opravdový?“ Dojdeme otupováním emocí k odolnému duchu? Můžeme pěstováním vděčnosti a radosti vyhrát nad strachem? Ubírá potřeba jistoty místo naší víře? Je srovnávání na škodu naší tvořivosti? Jak bojovat hrou proti vyčerpanosti a ztišením proti úzkosti? V každém z desítky ukazatelů se autorka zabývá naší myslí, srdcem a duchem, když zkoumá, jak můžeme pěstovat odvahu, soucit a sounáležitost, abychom si ráno hned po probuzení mohli pomyslet: „Bez ohledu na to, kolik je toho již uděláno a co ještě zbývá udělat, mám dostatečně velkou hodnotu.“ Bůh s touto větou již dnes jednoznačně souhlasí. Možná by řekl, že naše hodnota bez ohledu na výkon a výsledky je dokonce nezměrná či nevýslovná. Jak však vnímáme naši hodnotu my sami?

„Pohled, který na Tebe upírá Ježíš, tě zbavuje tvého vlastního pohledu zaměřeného na sebe sama. Pořád se vidíš negativně, pohrdáš sebou, podceňuješ se. Ježíšův pohled tě pozoruje s touhou po lásce. Pohled, který nevidí zlo, protože je Nevinný. Pohled, který v tobě vidí odlesk své svatosti, jakkoli je zkalená, vidí jen obraz svého Syna, jakkoli je pokřivený. Pohled, díky němuž existuješ, který z tebe ukazuje to nejlepší. A dává ti tolik, že musíš žasnout a volat: „Jsem úžasný. A budu ještě úžasnější.“ Je to jistě velká milost vnímat sebe očima Boha, být si vědom vlastní hodnoty a krásy. Nemálo nás tomuto pohledu může přiblížit i kniha Daniela Ange **Odpuštění – Pramen uzdravení** (A 380)

„Víra je způsob – model, jak vidět skutečnost a jak ji vykládat. Víra vidí skutečnost Božíma očima. Je to model, jak nám ho nabízí Písmo svaté. Tento pohled nám dává poznat věci nově a jinak.... Vneseme-li víru s jejím způsobem vidění do svého všedního dne, pak se nám v novém světle nezačnou jevit jen všechna protivenství, ale zaujmeme i k věcem a událostem i jiný vnitřní postoj a budeme na ně jinak reagovat: Bůh k nám mluví všemi událostmi našeho života. On to je, kdo mi přiděluje tento úkol, provází mě při těžkostech, pomáhá mi, je při mně, je ve mně. Jeho Duch mě oživuje a dává mi vzlet. Přistupuji-li ke své práci z tohoto zorného úhlu, pak se mi jeví v jiném světle. Přijímám ji jako úkol daný Bohem. A když se něco nedaří, pak to nekomentuji ihned jako vlastní selhání nebo jako provinění těch druhých, nýbrž prohovořím celou věc s Bohem, ptám se ho, co mi tím chce říct. Nesmím ovšem příliš rychle události vysvětlovat jako vůli Boží, nýbrž se v nich musím po vůli Boží ptát.“ **Proměňující moc víry** (A 291) je útlá knížka Anselma Grüna, ve které nás učí, jak nově nahlížet na náš život, na celý svět i na svého bližního, a jak v optice tohoto nového pohledu „nově“ milovat sám sebe, Boha i své bližní.

„*Být křesťany neznamená jen říci, že věříme v Boha, přistupujeme ke svátostem a zachováváme mravní předpisy, které zakazují určité skutky a jiné nařizují, ale znamená to také věnovat se vnitřní práci na nás samých*“, píše se na přebalu knihy Daga Tessorého **Hlavní neřesti** (A 314). Jak se změnit a porazit vlastní neřesti a znovu získat svobodu? Tato knížka je srozumitelným a praktickým průvodcem pro ty, kteří chtějí vzít znovu do svých rukou vlastní život a důkladně na sobě pracovat. Začít lze diagnózou a léčbou sedmi nemocí, z nichž vychází každé duchovní i tělesné zlo člověka. Oporou nám při tom v této knize jsou církevní otcové, velcí znalci lidské duše. Toto téma boje s pokušením pak řeší v knížce **Jak zacházet se zlým** (A240) také zkušený duchovní vůdce Anselm Grün v paralele s tím, jak tento problém znali a řešili staří mnichové.

„*Obraťte se, změňte své smýšlení a věřte evangelium*“, to jsou slova, která uslyšíme při udílení svátostiny popelce na počátku Postní doby. Tuto Ježíšovu výzvu pak konkretizuje a aktualizuje kniha polského autora Slawomira Biely **Bůh sám stačí** (A408). Název knihy prozrazuje autorovo spojení se spiritualitou sv. Terezie od Ježíše a sv. Jana od Kříže, jejichž myšlenky nás knihou doprovázejí na cestě očišťování. Kniha nás burcuje k prozření o nás samých a k zamyšlení, nakolik je náš duch lapen duchovní pýchou navzdory tomu, že uznáváme vlastní bídu, obdržené milosti upřímně připisujeme Bohu, dobře zpytujeme svědomí a upřímně litujeme vlastních hříchů. Spolu se sv. Janem od Kříže nás však vybízí, že „*o lítost je přesto třeba se snažit z celé duše, avšak současně ji považovat za nic a cenit si jí nízko*“. Když sv. Jan od Kříže píše o nebezpečí sebelásky a prázdné nadutosti plynoucí z duchovních prožitků, zdůrazňuje, že „*ctnost je v tom, co v sobě nepocítuji, to je ve velké pokoře a v pohrdání sebou a všemi svými věcmi. Autentická pokora je nepocíitelná, její opravdu pokorné praktikování tudíž vyžaduje, abychom nespolehali na své úkony poníženosti, neopírali se o ně a nečinili si z nich bohatství. Jenom pak je šance, že díky těmto úkonům v nás bude skutečně pokora růst*.“

„*Ach, tak bys chtěla být bohatá, vlastnit! Ale opřít se o bohatství a vlastnictví je stejné, jako kdyby ses chtěla opřít o rozpálené železo, po němž pak vždy zůstane jizva. Jde o to neopírat se o nic, dokonce ani o to, co pomáhá ve zbožnosti. Nic – taková je pravda. Nemít přání, neočekávat radosti. Jak je pak člověk šťastný*“, říká sv. Terezie z Lisieux a sv. Jan od Kříže vše shrnuje do tohoto doporučení: „*Snaž se, aby všechny věci byly pro tebe ničím a ty ničím pro ně*“.

„*Boží láska je spalující oheň. Než duši přetvoří, ničí, pálí a stravuje. Musí zmizet všechno, co se jí staví na odpor. Toto období vnitřního života je mimořádně bolestivé... Nic v duši není zničeno bez náhrady. Vnitřní duše, svlečená ze všeho, co bylo jen jejím zdánlivým bohatstvím, se začíná oblékat do Boží krásy*.“ Hledat Boha, nechat Ho, aby nás proměnil, sjednotit se s Ním a začít žít k Boží slávě a pro spásu světa, to jsou čtyři kroky na cestě do **Života skrytého v Bohu** (A 509), jak o tom hovoří stejnojmenná kniha kněze Roberta de Langeac.

Požehnanou postní dobu plnou Božích milostí Vám přeje knihovnice

KaŽy

...OD LÍDY

Milé děti,

Jáhen Jakub má vzkaz i pro děti:

... a ještě, milé děti, jedna otázka na jáhna Jakuba, která by mohla zajímat hlavně vás:

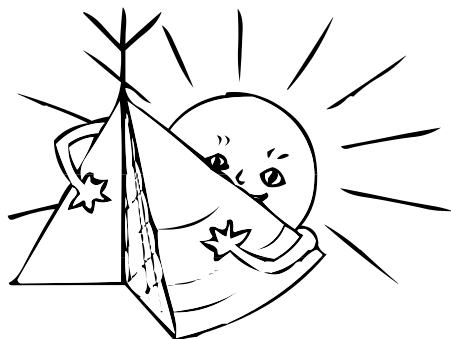
Lída: „Kubo, z tvého rozhovoru jsem se dozvěděla, že jsi neměl to štěstí, jako většina strašnických dětí, a nebyl vychován ve víře svými rodiči, že jsi k víře dospěl sám. Pak, podobně jako apoštolové, jsi skrze víru opustil všechno a vydal ses následovat svého Pána a zvěstovat evangelium. Našel jsi víru, našel jsi Krista Pána, našel jsi poklad... a některým dětem se modlit a chodit do kostela ani moc nechce, vůbec si svého pokladu víry neváží... co si o tom myslíš?“

Jáhen Jakub: „Představte si takovou situaci. Mám někoho moc rád, třeba svoje rodiče, sourozence, kamarády ve škole. Chci pro ně to nejlepší, třeba jim dávám i různé dárky. A oni si mě vůbec nevšímají, nepoděkují, zkrátka jako bych pro ně byl vzduch. Divná představa, co? Pán Ježíš nás má strašně moc rád, dokonce tak, že se za nás obětoval na kříži, na to budeme vzpomínat o Velikonocích. Určitě ho mrzí, pokud my na tuto jeho velkou lásku nemyslíme a třeba se nemodlíme nebo neradi chodíme do kostela, prostě když si ho nevšímáme.

Přítom třeba zrovna modlitba je krásná, protože se v ní setkáváme s Pánem Ježíšem a můžeme mu všechno říct. Zkuste třeba tohle: večer před spaním, sami nebo s rodiči a sourozenci, přemýšlejte, co jste za celý den prožili krásného a za co nebo za koho byste Pánu Ježíši rádi poděkovali. A taky můžete popřemýšlet o tom, co vás trápí, z čeho máte strach nebo z čeho jste smutní – a všechno to Pánu Bohu řekněte. On vám potom určitě pomůže, vždyť vás má moc rád.“

Úkol:

Kdo chce, ať vymaluje tento obrázek. A může při tom přemýšlet, za co večer před spaním Pánu Bohu poděkuje. Co jsme za uplynulý den hezkého prožili? Děkujeme také za své rodiče a za to, že nás mají rádi – není to samozřejmé, je i mnoho dětí, které rodiče nemají nebo je třeba neznají. Děkujeme za své sourozence a děkujeme za své kamarády. Děkujeme také za to, že věříme v Pána Ježíše, protože je hodně lidí, kteří v něj nevěří, a to je velká škoda. Můžeme za ně třeba poprosit. Děkujeme za to, že nás Pán Ježíš má rád, že nás nikdy neopustí a že v něm máme opravdového a věrného přítele.

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

Příprava na první svaté přijímání

Začne pro děti i jejich rodiče od Velikonoc, od 19. dubna, do konce května, a to každý pátek od 16 hodin na faře. První svaté přijímání bude v neděli 2. června při mši svaté v 10.30.

Pečení misijních koláčků

V sobotu 9. března od 10 hodin v učebně.

Zveme všechny šikovné pekaře a pekařky, malé i velké. V neděli 10. března budou děti po všech mších svatých nabízet své upečené koláčky za dobrovolný příspěvek. Výtěžek pošleme jako každoročně na Papežské misijní dílo dětí – děti pomáhají dětem.

Křížová cesta s dětmi

V úterý 12. března od 17 hodin v kostele.

Děti, připravte si doma nějaké zajímavé ztvárnění jednoho ze zastavení křížové cesty a přineste s sebou. Všechno jako každoročně vystavíme v kostele.

Postní sv. zpověď dětí

Úterý 19. a středa 20. března od 17 hodin, po náboženství.

Pašijové hry

Zelený čtvrtek 28. března od 10 hodin ve farním sále.

Tvořivá dílna se členy divadla Pánví pro všechny kluky a holky.

Křížová cesta na Petříně

Velký pátek 29. března dopoledne.

Půjdeme se nejen s dětmi pomodlit křížovou cestu na Petřín. Modlitbu povede pan Petr Šimůnek. Sraz v 10 hodin u kostela ve Strašnicích, nebo v 11 hodin u prvního zastavení Křížové cesty na Petříně. Děti, vezměte si s sebou dřívka, která jste získávaly za plnění postních úkolů v neděli v kostele při mši svaté.

Návrat ke kostelu kolem 13. hodiny. Nezapomeňte na teplé oblečení, případně pláštěnku! Na Petříně to často hodně fouká!

Jarní jednodenní výlet dětí

Ve středu 8. května.

Plánujeme jednodenní výlet do okolí Prahy. Podrobnosti včas oznámíme.

Dětský den

V neděli 2. června odpoledne od 15 hodin.

Na hřišti Střední technické školy v Dubečské ulici, vchod na hřiště je z ulice Nučická, proti lékárně. Dopoledne při mši svaté v 10.30 přistoupí řada dětí slavnostně k prvnímu svatému přijímání a odpoledne všichni společně oslavíme Den dětí už tradičně hrami a soutěžemi. Tentokrát s filmem Hobit.

Pouť k Pražskému Jezulátku

V pondělí 24. června

Na poděkování za uplynulý školní rok. Od 16 hodin zde bude P. Karel Kočí sloužit děkovnou mši svatou. Sraz před farou v 15 hodin nebo v 15.50 před kostelem Panny Marie Vítězné v Karmelitské ulici.

■ ■ ■ POŽEHNANÝ, JENŽ PŘICHÁZÍ VE JMÉNU PÁNĚ _____

Tímto starozákonním „zvoláním“ z žalmu 118 (verš 26) je podle všech evangelií zdraven Ježíš, když na oslátku vjíždí do Jeruzaléma. Pro nás křesťany je tato věta dobře známá, protože se stala součástí liturgie – takzvaného Benedictus. Co ale vlastně znamená původně? V žalmu 118 je vyslovena v kontextu děkovné bohoslužby – někdo, kdo byl zásahem JHWH vysvobozen z velkého nebezpečí (verš 10: „všechny pronárody mě obklíčily“), vystupuje k jeruzalémskému chrámu, aby poděkoval Bohu za svou záchranu. A chrámoví kněží ho zdraví: „Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně!“ Tehdejší čtenářům, kteří znali Starý zákon většinou z paměti, bylo hned jasné, s kým si mají tu prozatím neznámou osobu, která je chrámovým personálem vítána, spojovat.

V žalmu 18 totiž bojuje král David proti svým nepřítelům, JHWH stojí při něm a zachraňuje jej. V jedné známé scéně říká David před soubojem s Goliášem: „Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a oštěpem. Já k tobě ale přicházím ve jménu JHWH, Pána zástupů.“ (1 Sam 17,45). Zachráněný člověk z žalmu 118 tak v kontextu celého Starého zákona získává mesiášské rysy a ve všech čtyřech evangeliích je tedy při vjezdu Ježíše do Jeruzaléma připomínán i král David. Papež Benedikt XVI. k tomu ve druhém díle své knihy o Ježíšovi dodává, že pokud k tomu přidáme citované místo z proroka Zachariáše, tak před sebou máme krásný obraz krále, krále míru a jednoduchosti. U proroka Zachariáše (9,9) můžeme číst: „Rozjásěj se, sijónská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hláhol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a zachráněný, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti“. Tak se nám otevírá nová dimenze celého verše.

Sijónská dcera, jak bývá ve Starém zákoně někdy nazýván celý Boží lid, je v žalmech často označována za nevěstu královského ženicha, nevěstu samotného JHWH. „Slyš, dcero, pohleď, nakloň své ucho, zapomeň na svůj lid, na otcův dům, neboť král zatoužil po tvé kráse...“ (žalm 45). Mezi králem a nevěstou panuje velmi intimní láskyplný vztah, který je popisován například v Písni písní. Když tedy Ježíš vjíždí do Jeruzaléma a posléze stoupá směrem k chrámu, přichází jako mesiáš a jako ženich své církve, která se po Velikonocích zrodí z Izraele a ze všech národů. Ženich na svou lásku nezapomněl a přichází k ní – i to se slaví na Květnou neděli, samozřejmě s vědomím toho, co přijde na Velký pátek, ale také s jistotou velikonoční neděle.

Vlastně i pro hledání smyslu, výkladu Velkého pátku nabízí žalm 118 pomoc. Přesnější překlad verše 13 z hebrejštiny zní asi takto: „Uděil jsi mě tvrdě, že jsem padnul. JHWH mi ale pomohl.“ Je to zvláštní: byl to sám Bůh, kdo toho modlícího se člověka udeřil a zároveň vysvobodil. Setkáváme se zde s pro nás sice podivnou, ale přesto biblickou výpovědí. Bůh sám zraňuje a potom léčí, zabíjí a znovu oživuje. Vzpomeňme si například na knihu Job nebo na Deuteronomium 32,39: „Já jsem to, kdo usmrcuje a zase obživuje, zdeptal jsem a zase zhojím.“ Pro porozumění této tvrdé výpovědi ale nabízí opět samotný žalm 118 pomocnou ruku. Ten Boží „úder“ není myšlen jako úder zničující, ale postižený člověk je nakonec i přes všechnu hrůzu zachráněn a celý tento proces je vyložen jako proces zranění. „Hospodin mě přísně trestal, ale nevydal mě smrti“ (verš 18). Český překlad „trestal“ tu není úplně přesný, v hebrejštině se jedná spíše o „výchovu“. Výchova je ve Starém zákoně často velmi tvrdá, ale vždy se jedná o výraz nejhlubší lásky: „Kdo šetří hůl, nenávidí svého syna, kdežto kdo jej miluje, trestá včas“. Podobná výchova může být samozřejmě velmi bolestivá, přesto ale nevede ke smrti, nýbrž k životu, i když se to momentálně zdá nepravděpodobné nebo nesmyslné.

Žalm 113 popisuje vlastnosti JHWH mj. těmito slovy: „Nuzného pozvedá z prachu“ (verš 7). Když se podíváme na velikonoční události, tak se tato slova potvrdila. JHWH nenechal Ježíše ležet v prachu, ale vysvobodil jej ze smrti. A v Kristu, který žije, znovu sestupuje a sklání se k nám, k lidem. Zachraňuje nás ze smrti, abychom mohli radostně volat: Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně!

■ ■ ■ VELIKONOČNÍ ÚVAHA O STRACHU

Tuto úvahu napsal jáhen Jakub jako první, ale protože jak řekl, s ní nebyl spokojen, poslal text více teologický, viz výše. Ale mě i tento článek velmi oslovil a připadalo mi škoda, abyste si ho také nepřečetli.

Strach je taková nemilá, ale asi přirozená lidská vlastnost. Naprostá většina lidí zcela jistě někdy strach zažila – strach o sebe, strach o své blízké, strach z budoucnosti. V neposlední řadě bývá v koutku duše ukrytý i strach ze smrti, která jednou ukončí naše pozemské putování. Není na tom vůbec nic špatného – o velkém strachu samotného Pána Ježíše se píše i na jednom velmi prominentním místě Nového zákona. Markovo evangelium, ve kterém se nachází asi nejstarší „pašijová“ tradice, popisuje ve své 14. kapitole, jak se Ježíš po poslední večeři se svými učedníky odebral na Olivovou horu, kde ho v Getsemanské zahradě přepadnul strach, strach z utrpení a hlavně ze smrti. Na stejném místě bojuje v modlitbě s Bohem, kterého oslovuje abba, jak v aramejštině děti důvěrně oslovovaly svého „tatínka“.

Když prosí o ušetření od „kalicha“, tak se v biblické řeči jedná o kalich hněvu, kalich smrti, známý ze Starého zákona, např. z proroka Izaiáše nebo Ezechiela. Ježíš tedy jednoznačně prosí o to, aby nemusel trpět a zemřít. Právě tady nad touto evangelijní scénou se pohoršil například jeden pohanský římský císař, připadala mu „ubohá“. I svět hrdinů řeckých eposů byl samozřejmě úplně jiný a těžko si představit nějakého antického reka, který by kráčel do náruče smrti se sebemenším náznakem strachu. Bible nám předkládá něco naprosto odlišného: realistický obraz Ježíše, který měl, jak víme, i lidskou přirozenost. Ježíš nebyl nějakým triumfálním bohem – antickým hrdinou, ale prošel si vším, co je nám lidem vlastní. Já osobně v tom vidím obrovskou hloubku - a až se budeme nacházet v hrozných situacích, ve kterých nás strach nemine, můžeme se obracet, stejně jako náš Pán, na Boha, našeho Otce. Zoufat, stěžovat si, křičet a plakat k Bohu, jak to můžeme vnímat i v mnoha žalmech nebo u proroka Jeremiáše, zkrátka „bojovat“ v modlitbě s Bohem.

Role Ježíšových učedníků, kteří s ním chodili a tvořili jeho nejužší okruh, není v evangeliích nikterak přikráslena a dala by se přiléhavě označit za trapnou. Během Ježíšova boje se smrtelným strachem jeho přátelé prostě spí. Velké hrdinství neprojeví ani po jeho zatčení a odsouzení – jednoduše se rozprchnou, zřejmě domů do Galileje. Pravděpodobně mají strach, aby je nepotkal stejný osud jako Ježíše. Bible zde opět obrací (nejenom) antické představy hrdinů - mužů tak říkajíc na hlavu. Pod křížem statečně setrvávají víceméně jenom ženy a jenom ženy mají starost o to, co se stane s Ježíšovým mrtvým tělem. Kdyby na tomto místě evangelia končila, byla by jenom záznamem jednoho „dobrého člověka Ježíše“, nevinné oběti politických intrik svých odpůrců, kteří doufali, že po jeho „zmizení z dějin“ bude zase klid. Ježíš ale z dějin nezdisparoval a naopak je radikálně změnil.

Marie Magdaléna je zřejmě prvním člověkem, který se dozví, že se zdánlivě beznadějná situace obrátila ve svůj protiklad. I proto jí ve středověku Tomáš Akvinský označí za „apoštolku apoštolů“. Od Marie Magdalény, z Jeruzaléma, ale i z Galileje, se valí nezastavitelná vlna naděje a radosti, že Bůh nezanechal svého Syna ve smrti a že Ježíš vstal z mrtvých. Vlna naděje, která má moc změnit lidská srdce i celý svět. „Nebojte se“, říká Zmrtvýchvstalý svým učedníkům. Možná v první řadě proto, aby se nelekli, že před nimi

stojí nějaký přízrak. Především jde ale o hluboké poselství pro jejich – i naše – životy. Je to poselství, že je něco důležitějšího a většího než náš lidský strach a že proti němu můžeme bojovat naději. Křesťanskou naději, že Ježíš zvítězil nad smrtí, že naše existence není jenom nějakým náhodným produktem evoluce a po smrti neskončí v temném, nekonečném a nepředstavitelném „nic“.

Překoná ale tato naděje lidský strach nějak „automaticky“? Řekl bych, že ne. Ježíš na žádném místě neslibuje, že život křesťanů bude jednoduchý, že bude životem nějakých bezchybných antických hrdinů. Velikonoční triduum s Velkým pátkem jasně naznačuje, že kříž ke křesťanství prostě patří a v nějaké formě se nám nevyhne, pokud to s Bohem myslíme doopravdy vážně. Naděje ale může být naší výzbrojí do těžkých chvil strachů, obav, otázek po smyslu různých událostí jako nemoc nebo smrt. Naděje, že Bůh drží všechno ve svých rukou, i když všechno vypadá spíš beznadějně. „Nebojte se“ – tato Ježíšova slova ať září nade všemi našimi temnotami!

To vám všem přeje a vyprošuje jáhen Jakub.

■ ■ ■ PROGRAM BOHOSLUŽEB O VELIKONOCÍCH 2013

Neděle	24. 3.	Květná neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Čtvrtek	28. 3.	Zelený čtvrtek	18.00 – mše svatá adorace v Getsemanské zahradě do 22.00
Pátek	29. 3.	Velký pátek	adorace v Getsemanské zahradě 15.00 – modlitba křížové cesty v kostele 18.00 – obřady Velkého pátku
Sobota	30. 3.	Bílá sobota	8.00 – modlitba breviáře v kostele 8.30 – Effata – pro katechumeny celý den adorace u Božího hrobu do 18.00 20.00 – Velikonoční vigilie
Neděle	31. 3.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Pondělí	1. 4.	Pondělí velikonoční	9.00, 18.00

Možnost svátosti smíření před Velikonocemi

Středa	20. 3.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Čtvrtek	21. 3.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Pátek	22. 3.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Sobota	23. 3.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00

Po domluvě je možný i jiný čas. Je velmi dobré využít možnosti svátosti smíření hodinu přede mší svatou během celé Postní doby. Mělo by být v zájmu každého, aby ve Svatém týdnu (po Květné neděli) byl už vyzpovídán a připravený slavit Velikonoce s čistým srdcem.

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI

Bohoslužby v našem kostele	pondělí – pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření	hodinu před každou mší sv. nebo dle domluvy	
Společná modlitba růžence	½ hod. před mší svatou (mimo neděle v 10.30)	
Adorace	každý třetí pátek v měsíci po mši sv.	
Živý růženec	každé první pondělí v měsíci po mši sv.	
Modlitební skupina žen	každé pondělí a čtvrtek po mši sv.	
Biblická hodina	první středa v měsíci od 19.00	
Přednášky o sociální nauce církve	druhá středa v měsíci od 19.00	
Setkání nad Katechismem	ostatní středy v měsíci od 19.00	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00
MLÁDEŽ	v neděli po večerní mši sv.	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 10.00	
Farní charita	poslední úterý v měsíci po mši sv. v učebně	
Mateřské centrum	pondělí a středa od 9.30	
Setkání ministrantů	jednou za měsíc dle ohlášek	
Farní knihovna půjčuje	středa	16.45 – 18.00
	neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30
Skupina KALOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30; doprovází dětskou mši sv.	
Malá Kalča	doprovází dětskou mši sv.	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.30	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Setkání rodin a manželských párů	informace u kněze	
Příprava dětí ke svátému přijímání	od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči	
Příprava dospělých na křest	pondělí večer a dle dohody	
Sportovní odpoledne	liché soboty od 14.00 – floorball v ZŠ Brigádníků	
Úklid kostela	každé pondělí od 14.00	

Osobní rozhovor s knězem, návštěva nemocných, křest dětí, příprava na svátost manželství a příprava dospělých na biřmování dle domluvy s kněžími.

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. A zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v charitě, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Velikonoční přání

*Nezůstal jsi v hrobě ležet. Vstal jsi, Pane, a žiješ.
Ježíši, dej, ať s tebou zemřeme a s tebou věčně žijeme.
Amen.*

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha - Strašnice
Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10
tel.: 274 782 480 e-mail: k.koci@gmx.com
www.farnoststrasnice.cz